

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΗ'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 23 ΜΑΡΤΙΟΥ 1940

ΑΡΙΘ. 6

Ο ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

Β'

A

Ο Ἰησοῦς πλήρης πνεύματος ἀνήχθη εἰς τὴν ἔρημον ὑπὸ τοῦ πνεύματος, ἵνα πειρασθῇ ὑπὸ τοῦ Διαβόλου. Ὡς ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν πρωτότοκον (Ἐξ. 22) διετήρησεν εἰς τὴν ἔρημον 40 ἔτη καὶ ἐδοκίμασε διὰ πειρασμῶν (Δευτ. 8,2), οὕτως ἐδοκίμασε καὶ τὸν Υἱὸν αὐτοῦ τὸν ἀγαπητόν, τὸν Ἰησοῦν, τὸν Μεσσίαν.

Ἄλλ' ὁ μὲν λαὸς τὴν δοκιμασίαν δὲν τὴν ἐβάστασεν, ὁ Ἰησοῦς ὅμως ἀντέστη. Ἐνῶ δὲ ὁ λαός, διὲ μὲν ἐκ πείνης, διὲ δὲ ἐκ τῆς ἐπιθυμίας καλῶν φαγητῶν ἐγόγγυζεν κατὰ τοῦ Θεοῦ, ὁ Ἰησοῦς, ὅταν μετὰ νηστείας 40 ἡμερῶν ἐπειράσεν ἐν τῇ ἐρήμῳ, δὲν ἐδέχθη τὴν πρότασιν τοῦ Σατανᾶ νὰ κάμῃ τοὺς λίθους ἄρτους, εἰπὼν τοὺς λόγους τοῦ Θεοῦ, οὗς εἶπεν εἰς τὸν Ἰσραὴλ ἐν συνεχείᾳ πρὸς τὰς δοκιμασίας αὐτοῦ. Σὲ ἐδοκίμασα, λέγει ἐκεῖ ὁ Θεός, σὲ ἔκαμα νὰ πεινάσῃς, σὲ ἔθρεψα διὰ τοῦ μάννα θαυμαστώως, διὰ νὰ γνωρίσῃς ὅτι ἡ συντήρησις τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς δὲν στηρίζεται μόνον ἐπὶ τοῦ ἄρτου ἀλλὰ καὶ ἐπὶ παντὶ λόγῳ ἐκπορευομένῳ ἐκ τοῦ στόματος μου (Δευτ. 8,3). Ὁ δημιουργικὸς λόγος τοῦ Θεοῦ τὰ πάντα δύναται νὰ μεταποιήσῃ εἰς τροφήν, διαθέταν καὶ γνωρίζων ἀναρίθμητα μέσα (ὡς ἐδῶ τὸ μάννα) ἵνα διατηρῇ τὴν ζωὴν.

Ἄλλ' ὁ Ἰσραὴλ ὄχι μόνον ἐπειράσθη ἐν τῇ ἐρήμῳ, ἀλλ' ἐπειράσε καὶ τὸν Θεόν (Ἐξ. 17,1—7), προκαλέσας Αὐτὸν νὰ δείξῃ τὴν δύναμίν του. Τὸν δὲ πειρασμὸν τοῦ Σατανᾶ, ἵνα πέσῃ ἀπὸ τὸ πτερύγιον τοῦ ναοῦ, καὶ μὴ πάσχωι τίποτε, νὰ δείξῃ οὕτως ὅτι εἶναι υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Ἰησοῦς τὸν ἀπέκρουσε συμφώνως μετὰ τὴν συμβουλὴν τοῦ Δευτερονομίου (6,16), εἰπὼν «οὐκ ἐκπειράσεις Κύριον τὸν Θεόν σου». Καὶ ἐνῶ ὁ Ἰσραὴλ ἐν τῇ ἐρήμῳ ὑπέπεσεν εἰς τὸν πειρασμὸν νὰ λατρεύσῃ τὰ εἰδωλα, ὁ Ἰησοῦς κρατεῖ ὑψηλὰ τὴν σημαίαν τοῦ Μονοθεϊσμοῦ ἀπέναντι τοῦ τρίτου πειρασμοῦ. Ὅταν δηλ. τοῦ ἐπρότεινεν ὁ Διάβολος νὰ προσκυνῆσῃ αὐτόν, ἵνα τὸν κάμῃ κύριον τοῦ κόσμου, δεικνύων εἰς αὐτόν ἀπὸ τίνος ὄρου, εἰς ὃ τὸν ἔφερον, ὅλας τὰς βασιλείας, ἀπήνητησεν ὁ Ἰησοῦς, ἐκδιώξας αὐτόν «Κύριον τὸν Θεόν σου προσκυνήσεις καὶ αὐτῷ μόνῳ λατρεύσεις» λέγει ἡ Γραφή.

Ἦττηθεις ὁ Διάβολος ἀφῆκεν αὐτόν καὶ τότε ἄγγελοι ἦλθον καὶ διηκόνουν αὐτόν, ὡς διηκόνουν τὸν λαὸν Ἰσραὴλ (Ψ. 78, 25) καὶ τὸν Ἠλίαν, φέροντες εἰς αὐτόν τροφήν ἐν τῇ ἐρήμῳ (Γ' Βασ. 19,5).

Ὁ Ἰησοῦς ἦλθε, φέρων εἰς τὸν κόσμον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. Ἦτο ὁ Χριστὸς (Μεσσίας), ὁ ἀναμενόμενος βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ, οὗτος θὰ ἴδρυσεν τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. Ἄλλ' ὁ Ἰησοῦς ἦλθεν εἰς ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ιδέαν τοῦ Χριστοῦ, ἦν εἶχον οἱ Ἰουδαῖοι. Οὗτοι ἀνέμενον τὸν Χριστὸν ὡς στρατάρχην, ὅστις θὰ ἐπολέμει τὰ ἔθνη καὶ θὰ κατέκτα αὐτὰ διὰ τῆς σπάθης. Τοῦναντίον ὁ Ἰησοῦς μίαν τοιαύτην ἐκδοχὴν τοῦ Μεσσίου τὴν ἐθεώρει ἀνήκουσαν εἰς τὸν κοσμοκράτορα τοῦ κόσμου τούτου, τὸν Σατανᾶν.

Ὁ Ἰησοῦς δὲν ἦλθε νὰ ἰδρῦσῃ βασιλείαν ἔξωθεν διὰ τῆς βίας, δὲν ἦλθε νὰ ὑποτάξῃ τὰ ἔθνη εἰς τὸ ἔθνος τῶν Ἑβραίων καὶ νὰ ἐπιβάλλῃ εἰς αὐτὰ τὸν Θεὸν τῶν Ἰουδαίων καὶ τὸν νόμον αὐτοῦ, ἀλλ' ἦλθε τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ νὰ ἰδρῦσῃ ἔσωθεν. Ἐθεώρησεν ὡς ἔργον τοῦ Μεσσίου νὰ φέρῃ τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, τὴν ἀγαθότητα, εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου, οἱ δὲ ἀγαθοὶ ἔσωτερικῶς γινόμενοι ἀνθρωποὶ θὰ σχηματίσουν τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. Καὶ τὸ μέσον, δι' οὗ θὰ ἐγίνετο τοῦτο, εἶναι ὁ λόγος. Θὰ εὔρη εἰς τὴν ἐκδοχὴν ταύτην, τὸ βλέπει, ἀντίστασιν ἐκ τοῦ κόσμου, ἀλλ' αὐτὸς μένει στερεὸς εἰς τὴν ιδέαν, ἦν ὁ Πατὴρ τοῦ ἔδωκεν. Διὰ τοῦτο εὐρίσκει πειρασμοὺς ἐν τῷ κόσμῳ, τοὺς ὁποίους ἐνίκησεν. Οἱ πειρασμοὶ οὗτοι προέρχονται ἐκ τοῦ Διαβόλου, τοῦ ὁποίου τὸ πνεῦμα ἐπικρατεῖ εἰς τὸν κόσμον.

Θὰ εὔρη δυσχερείας, θὰ πεινάσῃ τὸ ἔργον του μέγα, ἡ ἀξία του μεγάλη, ἀλλὰ θὰ εὔρη ἀδιάφορον περιβάλλον, τὸ ὁποῖον ἢ θὰ τοῦ ἐπιβάλλῃ περιορισμὸν, ἀπογοήτευσιν καὶ ἐγκατάλειψιν τοῦ ἔργου του, ἢ θὰ τῷ γεννήσῃ τὸν πειρασμὸν νὰ χρησιμοποίησῃ τὴν δύναμιν τοῦ πνεύματος, ἦν ἔχει, ἵνα ἱκανοποιήσῃ ἀμέσους σωματικὰς ἀνάγκας καὶ ἐξασφαλίσῃ τὴν γηίνην ζωὴν, νὰ μεταβάλλῃ τοὺς λίθους εἰς ἄρτους. Αὐτὸν τὸν πειρασμὸν ἐνίκησεν ὁ Ἰησοῦς. Συνεβίβασε τὴν ἀντίφασιν τοῦ ἔσω καὶ ἔξω μετὰ τὴν συνείδησιν ὅτι ἔχει τροφήν πρὸς ἱκανοποίησιν ἀληθῶν πνευματικῶν ἀναγκῶν (πρβλ. Ἦσ. 45,1—3) ὄχι μόνον διὰ τὸν ἑαυτὸν του (Ἰω. 4,32), ἀλλὰ τροφήν, ἦν δύναται νὰ δώσῃ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους καὶ νὰ γίνῃ ἄρτος ζωῆς (Ἰω. 6,48—51,63). Οὕτως δλόκληρον τὴν ἡμέραν ὁ πεινῶν λαὸς ἀκούει τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ λησμονεῖ τὴν φροντίδα διὰ τὴν τροφήν, βλέπων ὅτι ἐκτὸς τοῦ ἄρτου πολλαὶ καὶ διάφοροι εἶναι αἱ ἐκ τοῦ Θεοῦ πηγάζουσαι ζωτικαὶ ἐνέργειαι (Μαρ. 6,30—44. 8,—19).

Διὰ ταῦτα, Θεόν, ὅστις τοιαῦτα θαύματα κάμνει ἵνα χορτάσῃ τὰ πνεύματα, δὲν πρέπει νὰ τὸν προ-

λαμβάνη τις αὐτογνωμότως, ὅπου πρόκειται πρὸς βοήθειαν τοῦ σώματος. Ἄλλ' ἢ Φαρισαῖοι δὲν τὸν ἀνεγνώριζον ὡς Μεσσίαν. Ἦθελον σημεῖον ἐξ οὐρανοῦ (Ματθ. 8,11,12). Ἦτο πειρασμὸς διὰ τὸν Ἰησοῦν ἢ ἀπαίτησις αὐτῆ. Ὅταν ἔχη τις δύναμιν, ἐρεθιζόμενος ἐκ τῆς δυνάμεως ταύτης, δύναται νὰ προβῆ εἰς ριψοκύνδυνα τολμήματα ἐπὶ ζωῆς καὶ θανάτου. Ἄλλ' ὁ Ἰησοῦς ἀπέκρουσε τὸ ἀγροτικὸν πνεῦμα τῶν μεσσιανικῶν ὀνειροπολήσεων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, τῆς ἀναμενούσης ταῦτα θαύματα μαγικῶς ἀπὸ τὸν Μεσσίαν.

Τὰ τοιαῦτα ἐθεώρει ὡς προερχόμενα ἐκ τοῦ Διαβόλου, τοῦ κυρίου τοῦ κόσμου τούτου, καὶ διὰ τοῦτο εἶπεν εἰς τὸν Διάβολον τὸν προτείναντα νὰ κάμη τοιοῦτον ἐπιδεικτικὸν τῆς δυνάμεως θαῦμα, ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται νὰ πειράζωμεν τὸν Κύριον.

Ὁ Ἰησοῦς ὡς Μεσσίας ἔλαβε τὴν δύναμιν καὶ ἐξουσίαν παρὰ τοῦ Πατρὸς του (Ματθ. 11,27) νὰ γίνῃ κύριος τοῦ κόσμου, ἀλλ' εἰς τὸν τρίτον πειρασμὸν παρουσιάζεται ὁ Σατανᾶς, δίδων εἰς αὐτὸν ταύτην ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ προσκυνῆσῃ αὐτόν, ἥτοι νὰ ἀναγνωρίσῃ τὴν δύναμίν του ἐπὶ τοῦ κόσμου, καὶ ταύτην νὰ χρησιμοποιήσῃ, ἵνα γίνῃ κύριος τοῦ κόσμου. Ὁ Σατανᾶς εἶναι ὁ ἄρχων τοῦ κόσμου. Εἰς αὐτὸν δέδοται ἡ δόξα αὐτοῦ καὶ ᾧ ἂν θέλῃ δίδει αὐτήν (Λουκ. 4,6).

Αὐτοῦ τὸ πνεῦμα κυριαρχεῖ ἐπὶ τοῦ κόσμου. Αὐτὸν προσκυνοῦν οἱ ἄνθρωποι ὑπὸ τὴν μορφὴν εἰδώλων (Α'. Κορ. 10,20). Καὶ τὸν πειρασμὸν αὐτὸν ἐνίκησεν ὁ Κύριος, ἐκδιώξας τὸν Σατανᾶν.

Ἔπαγε ὀπίσω μου Σατανᾶ !! ἐγὼ μόνον τὸν Θεὸν προσκυνῶ καὶ ἀπὸ αὐτὸν ἔλαβα τὴν ἐξουσίαν ἐπὶ πάντων. Δὲν θὰ λάβω ἐκ τῶν χειρῶν σου τὴν ἐξουσίαν ἐπὶ τῶν βασιλειῶν διὰ τῶν ὄπλων, τῶν ὀργάνων σου, ὡς ζητοῦν οἱ Ἰουδαῖοι, ἀλλὰ θὰ μένω πιστὸς εἰς τὴν ἐντολήν, ἣν ἔλαβον ἐκ τοῦ Θεοῦ, νὰ ἰδρῶσω βασιλείαν πνευματικὴν διὰ τοῦ λόγου.

Δίλημμα ἐδόθη εἰς τὸν Ἰησοῦν : ἢ ἀκόπως νὰ ὑψωθῆ, ἐν συμμαχίᾳ μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ κόσμου, μεταχειριζόμενος τὴν βίαν, ὡς ἐζήτησαν οἱ Ἰουδαῖοι, ἢ νὰ ἀγωνισθῆ ἀπελπιστικῶς κατ' αὐτοῦ μέχρις ἐσχάτων. Ἐπροτίμησε τὸ δεύτερον καὶ ὁ Διάβολος ἠττηθεὶς ἀπεσύρθη. Ἦ ἀντίθεσις πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ Διαβόλου ἦτο βέβαιον ὅτι θὰ ἔφερε τὸ τραγικὸν τέλος. Ὁ Διάβολος, ὅταν ἐπλησίαζε τοῦτο, παρουσιάσθη διὰ τοῦ Πέτρου, συμβουλευὼν αὐτὸν νὰ ἀποφύγῃ τὸν θάνατον, προβάλλων τὸν θάνατον ὡς φόβητρον, ἵνα ἀναγκάσῃ αὐτὸν εἰς ὑποταγήν. Ἄλλ' ὁ Κύριος ἐξεδίωξε καὶ τὸν Πέτρον, εἰπὼν «οὐ φρονεῖς τὰ τοῦ Θεοῦ ἀλλὰ τὰ τῶν ἀνθρώπων» (Μαρκ. 8,33).

Τὸ τέλος τοῦ πειρασμοῦ καὶ ἡ τελικὴ νίκη κατ' αὐτοῦ ἐγένετο, ὅτε ὁ Κύριος ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν τοῦ θανάτου, εἰπὼν ἐν Γεθσημανῇ «οὐχ ὡς ἐγὼ θέλω ἀλλὰ ὡς σὺ πάτερ (Μαρκ. 14,36).

Γ'.

Διὰ νὰ μὴ ὑπακούσῃ ὁ Ἰησοῦς εἰς τὰς προτάσεις τοῦ Σατανᾶ σημαίνει ὅτι ὁ Ἰησοῦς δὲν ἦτο ἐκ τοῦ κόσμου τούτου (Ἰω. 17,14), καὶ συνεπῶς δὲν εὗρισκον αἷται ἠχῶ ἐν τῇ καρδίᾳ Του. Εἶχε νεκρωμένη τὴν φιλαυτίαν, τὸ πνεῦμα τοῦ αἰῶνος τούτου, τὸ πνεῦμα τοῦ Σατανᾶ. Δὲν εἶχε τὴν φιλοδοξίαν καὶ ὕλο-

φροσύνην, τὴν τάσιν πρὸς ἀπόλαυσιν τῶν τοῦ κόσμου, δὲν εἶχε τὴν φιλοδοξίαν, τὴν τάσιν πρὸς διάκρισιν καὶ ἐπίδειξιν, δὲν εἶχε τὴν φιλαρχίαν, τὴν τάσιν πρὸς ἐπικράτησιν, ἀλλ' ἀπέβλεπεν εἰς ἓν μόνον, τὴν ὑπακοὴν εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Διὰ ταῦτα, νικήσας ὄλους τοὺς πειρασμούς, ἠδύνατο νὰ εἴπῃ, ὅτι εἶδε τὸν Σατανᾶν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πεσόντα (Λουκ. 10,28), καὶ ἀποφασίσας νὰ ἀποθάνῃ, ἵνα πληρώσῃ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ (Ματθ. 26,39), ἠδύνατο νὰ εἴπῃ «νῦν κρίσις τοῦ κόσμου ἐστίν, νῦν ὁ ἄρχων τοῦ κόσμου ἐκβλήθησεται ἔξω (Ἰω. 12,31). Ὁ Σατανᾶς ἐνίκηθη ὑπὸ τοῦ Μεσσίου ὡς ἀνεμένετο. Ἐπεκράτησεν ὁ Θεός, τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, ὑπεχώρησεν ὁ Σατανᾶς, τὸ πνεῦμα τοῦ κόσμου τούτου, οὕτω δὲ ἄρχεται νέα ζωὴ, ἢ ἐν Θεῷ ζωὴ, ἄρχεται νέος αἰὼν, νέος κόσμος.

Πρὸς τὴν νέαν ταύτην ζωὴν τοῦ Θεοῦ καλεῖ ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἀνθρώπους καὶ οἱ ἀκούοντες τὴν φωνὴν αὐτοῦ καὶ πιστεύοντες εἰς αὐτὸν λαμβάνουν τὴν ζωὴν Αὐτοῦ. Αὕτη εἶναι ἡ αἰώνιος ζωὴ. Καὶ εἰς αὐτοὺς ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς καὶ ὁ Πατὴρ Αὐτοῦ καὶ κατοικοῦσιν ἐν αὐτοῖς (Ἰω. 14,23). Γίνονται ἐν μετὰ τοῦ Ἰησοῦ, γίνονται καὶ αὐτοὶ υἱοὶ τοῦ Θεοῦ, καὶ ζῶντες ἐν τῷ Ἰησοῦ ζῶσιν ἐν Θεῷ (Ἰω. 17,21).

Γενόμενοι τέκνα τοῦ Θεοῦ, ὡς ὁ Ἰησοῦς, διὰ τῆς πίστεως (Ἰω. 1,13) εἰς Αὐτόν, δύνανται διὰ τοῦτο ὡς ὁ Παῦλος νὰ λέγωσιν «ζῶμεν οὐκέτι ἡμεῖς, ἀλλὰ ζῆ ἐν ἡμῖν ὁ Χριστός». Νεκρώνουσι τὸ φίλαυτον ἐγὼ καὶ τὰς ἐκ τούτου προερχομένας ἐνοτίκτους ἀλόγους ὁρμάς καὶ ζῶσι τὴν ζωὴν τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Θεοῦ. Δι' ὃ δύνανται ἐν τῇ δυνάμει τοῦ Χριστοῦ καὶ αὐτοὶ νὰ ἐκδιώκωσι τὸν Σατανᾶν, ὅταν πειράξῃ αὐτούς, ὅταν τοὺς ὑπόσχηται νὰ τοὺς δώσῃ τὸν κόσμον αὐτῶν, λέγοντες εἰς αὐτὸν «δὲν ἀνῆκομεν πλέον εἰς τὸν κόσμον σου, εἰσήλθομεν εἰς νέον κόσμον, νέαν ζωὴν, ἣν ἔφερες εἰς ἡμᾶς ὁ Ἰησοῦς. Δὲν εἴμεθα τέκνα σκότους, τέκνα τοῦ αἰῶνος τούτου, ἀλλ' εἴμεθα υἱοὶ φωτός, υἱοὶ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Ἡ τάσις μας, ἡ κατεύθυνσις μας δὲν εἶναι πρὸς τὰ κάτω, πρὸς τὴν γῆν, ἀλλὰ ἄνω πρὸς τὸν οὐρανόν. Δὲν μᾶς διοικεῖ πλέον σὺ, ἀπεταξάμεθά σε· δὲν μᾶς διευθύνει πλέον ὁ ἐγωϊσμός, ὁ ατομισμός, ἀλλ' ἡ ἀγάπη. Ἔπαγε ὀπίσω μου Σατανᾶ, ἡμεῖς μόνον τὸν Θεὸν προσκυνοῦμεν καὶ αὐτὸν μόνον λατρεύομεν καὶ αὐτός ἐστίν ὁ πατὴρ ἡμῶν καὶ βασιλεὺς.

+ Ο ΙΕΡΙΣΣΟΝ ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ΣΥΜΒΟΛΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΤΩΝ ΝΕΩΤΕΡΩΝ ΧΡΟΝΩΝ

Φρονούντες ὅτι διὰ τῆς ἐν συνεχείᾳ παραδόσεως εἰς τὴν δημοσιότητα διαφόρων ἐγγράφων, ἐπιστολῶν, τηλεγραφημάτων, λόγων τοῦ προκατόχου ἡμῶν Ἀμβροσίου Κασάρα συμβάλλομεν εἰς τὸν πλουτισμὸν τῆς ἱστορίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τῶν νεωτέρων χρόνων, δημοσιεύομεν τὰ κατωτέρω.

Ἄναδιφῶντες τὰ ἐλάχιστα περισωθέντα γραπτὰ

μνημεία τῆς Μητροπόλεως Λαρίσης ἀνεύρομεν ἐν πρωτοτύπῳ προσωπικὰ ἔγγραφα καὶ ἐπιστολάς τοῦ μέχρι τοῦ 1910 Ἐπισκόπου Λαρίσης καὶ Πλαταμῶνος, καταστάνας διὰ μεταθέσεως ἀπὸ τῆς Ἐπισκοπῆς Πλαταμῶνος μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Μητροπολίτου Λαρίσης Νεοφύτου.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι κυρίως ὁ πόλεμος τοῦ 1897 καὶ ἡ ἐκ τούτου ἐκκένωσις τῆς πόλεως καὶ ἡ κατάληψις τοῦ Τουρκικοῦ στρατοῦ συνετέλεσαν εἰς τὴν ἀπώλειαν τοῦ ἀρχείου τῆς ἀρχαιότητος καὶ ἱστορικῆς Μητροπόλεως Λαρίσης, ὥστε σήμερον οὐδὲν ἄλλο νὰ ὑπάρχῃ ἐκτὸς βιβλίων τινων συνοικεσίων. Ἐὰν διεσώζετο τὸ ἀρχεῖον, πολὺ ὠρισμένως φῶς θὰ ἐπεχύνετο καὶ εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς πόλεως Λαρίσης, ἣτις πολλὰ ὑπέστη κατὰ τὴν διαδρομὴν τῶν ἐτῶν, πολλάκις δὲ ἐξεκένωθη καὶ ἦτο ἔρημος κατοίκων, κατὰ τὸν ἐν Λαρίσῃ ἔγκριτον δικηγόρον καὶ ἱστοριοδίφην κ. Δημήτριον Χατζηγιάννην, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας, δεδομένου ὅτι ἡ Μητρόπολις Λαρίσης εἶχεν ὑφ' ἑαυτὴν 11 Ἐπισκοπὰς, περιβλεπτοὺς δὲ ἦτο ὁ Θρόνος ταύτης λόγω τῆς θέσεως τῆς πόλεως ὡς κέντρου καὶ πρωτεύουσος τῆς Θεσσαλίας ὁλοκλήρου.

Τὰ εὑρεθέντα ταῦτα χειρόγραφα ἀντικείμενον ἔχουσι τὸ ζήτημα τῶν Μακρακιστῶν, τὴν διεύθυνσιν ὑπ' αὐτοῦ τῆς Ριζαρείου Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς καὶ τὸ ζήτημα τῆς προσαρτήσεως τῆς Θεσσαλίας, πρὸς δὲ καὶ κρίσεις ἐπὶ ἐκκλησιαστικοῦ νομοσχεδίου.

Ὡς γνωστὸν, ἡ Ἱερά Σύνοδος κατὰ τὸ ἔτος 1879 καταδίκασε τοὺς ἀκολουθοῦντας τὴν αἴρεσιν τοῦ Ἀποστόλου Μακράκη Πρεσβυτέρους Ἱεροθέον Μητροπόλιν (τὸν μετέπειτα Ἀρχιεπίσκοπον Πατρῶν), τὸν Ἡλίαν Βλαχόπουλον καὶ τὸν Εὐσέβιον Ματθόπουλον.

Κατὰ τὴν συνοδικὴν περίοδον 1882—1883 ὁ Ἐπίσκοπος Πλαταμῶνος Ἀμβρόσιος ἦτο διευθυντὴς τῆς Ριζαρείου Σχολῆς. Εἰς τοῦτον ἡ Ἱερά Σύνοδος, λαβοῦσα ἀφορμὴν ἐξ ἀναφορῶν ὑποβληθεισῶν πρὸς τὴν Βουλὴν καὶ τὴν Κυβέρνησιν, δι' ὧν ἐζητεῖτο νὰ ἐξευρεθῇ τρόπος ἐπανόδου τῶν καταδικασθέντων εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας,¹ ἀνέθεσε διὰ τοῦ Μητροπολίτου Λαρίσης, εἰς ὃν ὑπέκειτο ὁ Πλαταμῶνος, ὅπως ἔλθῃ εἰς συζήτησιν μετὰ τῶν ἀνωτέρω καταδικασθέντων Κληρικῶν καὶ πληροφορήσῃ, ἐὰν οὗτοι ἐμμένωσιν εἰς τὰς κακοδοξίας καί, ἐν καταφατικῇ περιπτώσει, ὀδηγήσῃ αὐτοὺς καταλλήλως εἰς τὴν ἐπάνοδον εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας, δεδομένου ὅτι οὗτοι ἦσαν ὄντως μετὰ τῶν ὀλίγων Κληρικῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, οἵτινες διεκρίνοντο καὶ διὰ τὸ ἦθος καὶ διὰ τὴν μόρφωσιν.

Ἡ ἀνάθεσις τῆς τοιαύτης σπουδαίας ἀλλὰ καὶ λεπτῆς ἀποστολῆς εἰς τὸν Ἐπίσκοπον Πλαταμῶνος εἶναι δεῖγμα ἐξαιρετικῆς εὐνοίας πρὸς αὐτόν, διότι διὰ ταύτης ἡ Ἱερά Σύνοδος μετὰ τῶν Κληρικῶν τῆς ἐποχῆς αὐτῆς προέκρινε τὸν Πλαταμῶνος, ὅπερ δεικνύει τὴν ἰκανότητά καὶ τὸν ἐπιστημονικὸν καταρτισμὸν αὐτοῦ, ἵνα διεξαγάγῃ ἐπιτυχῶς τὴν συζήτησιν

1. Ἴδε Χρυσοστόμου Α. Παπαδοπούλου, Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος, Ἀπόστολος Μακράκης, ἐν Ἀθήναις 1939 σ. 107 καὶ Ἀρχμ. Σεραφ. Παπακόστα, Εὐσέβιος Ματθόπουλος, Ἀθῆναι 1930 ἐξ. σ. 41

καὶ ἐκπροσωπήσῃ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν δογματικὴν Αὐτῆς διδασκαλίαν, ἐρχόμενος πρὸς τοῦτο εἰς λόγους πρὸς Κληρικοὺς τελείως συγκεκοτημένους, ὡς ἦσαν οἱ ἀνωτέρω σημειωθέντες. Ἀπαιτεῖτο, ἂν μὴ ἀνώτερος, πάντως ἴσος πρὸς αὐτοὺς νὰ ἦτο ὁ προβληθησόμενος ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας συζητητῆς.

Τοῦτο εἶναι πρὸς τιμὴν τοῦ προκατόχου ἡμῶν, ὅστις, ἀτυχῶς, εἰς τὰ ἔσχατα τοῦ βίου αὐτοῦ, ὡς εἶναι γνωστὸν, ἐκ λόγων διοικητικῆς φύσεως, μᾶλλον δὲ στηριζομένων εἰς τὸ αὐταρχικὸν καὶ τὸ εὐέξαπτον καὶ τὴν πειρασμὸν αὐτοῦ, ὑπεχρεώθη νὰ ἀπομακρυνθῇ τῆς Ἐπισκοπῆς του καὶ νὰ ζήσῃ ἐν ἀφαιρίᾳ, ἐνῶ, ὡς φαίνεται καὶ ἐκ τῶν παρ' ἡμῶν ἤδη δημοσιευομένων καὶ ἐξ ἄλλων πληροφοριῶν, ὑπῆρξεν ἐκ τῶν μεμορφωμένων Ἀρχιερέων, τῶν μετὰ θερμοῦ ζήλου ἐργασθέντων καὶ ὅταν τὸ τμήμα τῆς Θεσσαλίας διετέλει ὑπὸ τὸν Τουρκικὸν ζυγὸν καὶ διὰ τοῦτο μετὰ ταῦτα ἀπλευθρώθη, καὶ ὡς Ἐπίσκοπος Πλαταμῶνος καὶ μετὰ ταῦτα ὡς Ἐπίσκοπος Λαρίσης καὶ Πλαταμῶνος, παραδιδόμενος ὡς τύπος ἀγαθοῦ Ποιμένου, ἐναρτέου Ἀρχιερέως καὶ Ἱεράρχου κύρους καὶ δυνάμεως, ἀπὸ ἐπόψεως δὲ μορφώσεως συγκεκοτημένου τελείως καὶ ἀποτελοῦντος παράδειγμα ἐκ τῶν σπανίων διὰ τὴν ἐποχὴν αὐτοῦ, δι' ὃν λόγον καὶ ἡ Κυβέρνησις τοῦ Βασιλείου πρὸς αὐτὸν ἀπέβλεψεν, ἐν ἔτει 1882 ἐμπιστευθεῖσα αὐτῷ τὴν διεύθυνσιν τῆς Ριζαρείου Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς καὶ διὰ τὰς λοιπὰς αὐτοῦ ἀρετὰς ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν μόρφωσιν αὐτοῦ.

Ἀνέλαβε λοιπὸν οὗτος τὴν ἀνατεθεισάν αὐτῷ ὑλησίαν καὶ ἤλθεν εἰς συζήτησιν μετὰ τοὺς καταδικασθέντας Κληρικοὺς, ἐπιτυχῶν, ὡς φαίνεται, εἰς τὴν ἀποστολήν του. Περὶ τούτου δὲ ἀπέστειλε πρὸς τὸν Μητροπολίτην Λαρίσης Νεόφυτον τὸ ἐξῆς ἔγγραφο, ὅπερ αὐτοῦσιον παραθέτομεν.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 14 Μαΐου 1883.

Πρὸς τὴν Αὐτοῦ Σεβασμιότητα τὸν Μητροπολίτην Λαρίσης Κύριον Νεόφυτον.

Σεβασμιώτατε,

« Ἀνετέθη μοι πρὸ μηνὸς παρὰ τῆς Ὑμετέρας Σεβασμιότητος, κατ' ἐγκρίσιν τῆς Ἱεράς Συνόδου, ἥς μέλος ἐπίλεκτον τυγχάνετε, ἐνεργούσης, ἵνα εἰς συνδιάλεξιν ἐρχομένων μετὰ τῶν ὡς αἰρετικῶν ἀπὸ τοῦ 1879 κατακεκριμένων Πρεσβυτέρων Ἱεροθέου Μητροποῦλου, Ἡλίου Βλαχοπούλου καὶ Εὐσεβίου Ματθοπούλου, πληροφορήσω Ὑμᾶς, ἐὰν οἱ ὑπὸ τὸ βάρος τῆς καταδίκης διατελοῦντες λόγοι οὗτοι Κληρικοὶ τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας ἐμμένωσιν εἰσέτι εἰς τὴν καταδικάσαν αὐτοὺς κακοδοξίαν, ἢ οὐ, καί, τοῦ πρώτου ἐξελεγχόμενου, προσπαθήσω νὰ μεταπέσω τοὺς εἰρημένους εἰς γνωσιμαχίαν, λόγους εἰρήνης καὶ ὁμονοίας πρὸς τὴν Ἀνωτάτην Ἐκκλησιαστικὴν Ἀρχὴν αὐτοῖς προσφθεγγόμενος. Πρὸς τοῦτο δέ μοι εἶχεν ἐπιδοθῆ, ὡς ὀδηγὸς παρὰ τῆς Ὑμετέρας Σεβασμιότητος καὶ ἡ καταδικάσανα τότε τοὺς Κληρικοὺς τούτους ἔντυπος τῆς Ἱεράς Συνόδου τοῦ 79 καταδικαστικῆ ἀπόφασις.

« Φρονῶν, ὅτι ὀφείλω ἤδη νὰ υποβάλω τῇ Ὑμετέρᾳ Σεβασμιότητι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀναθεθείσης μοι ταύτης ἐντολῆς, ἀρχομαι γνωρίζων αὐτῇ τὰ ἀκόλουθα:

«Λαβὼν ὑπ' ὄψιν μου τὴν αἵρεσιν κατηγοροῦσαν τῶν ρηθέντων Κληρικῶν ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ 79, ἣν ἐπισταμένως πρότερον πρὸς ὀδηγίαν μου μελετήσας, καλῶς ἐν νῷ ἔβαλον, ὅπως ἔχω τί φῶ πρὸς ἐνώπιόν μου παρασταθησομένους, προσεκάλεσεν τῇ 28ῃ τοῦ παρελθόντος μηνὸς τοὺς κατακεκριμένους, καὶ ἠρξάμην τῆς μετ' αὐτῶν συνδιαλέξεως. Ἐπειδὴ δὲ ὡς ἐκ τῆς ὕλης τῆς κατ' αὐτῶν ἀποφάσεως ἐπόμενον ἦτο νὰ ἐπιστήσω τὴν προσοχὴν μου μόνον εἰς τὸ δογματικὸν αὐτῆς μέρος, συγ.εφαλασιούμενον κατ' ἐμὲ εἰς τὰ ἐξῆς δύο οὐσιώδη ζητήματα, εἰς τό, «ἂν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐτελειώθη πνευματικῶς μόνον κατὰ τὴν βάπτισιν αὐτοῦ ἐν τῇ Ἰορδάνῃ ποταμῷ», καὶ «ἂν ὁ ἄνθρωπος εἶναι τρισύνθετος ἢ τρισύνθετος», ἠρώτησα συνεπῶς αὐτοὺς ἐὰν καὶ διατὶ ἐξακολουθῶσιν εἰσέτι πρεσβεύοντες τοιαῦτα ὡς πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ Κυρίου καὶ τὰ συστατικὰ τοῦ ἀνθρώπου, ὅποια κατηγορεῖ αὐτῶν ἢ ἐνώπιόν μου ἀπόφασιν, καὶ ἐὰν, μεταμελλόμενοι, ἀσπάζονται νῦν τὴν ἁμόφωνον ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν ζητημάτων διδασκαλίαν τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας. Πρὸς ταῦτα οἱ Κληρικοὶ οὗτοι ἀπεκρίναντό μοι, ὅτι ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν ζητημάτων τούτων μῆτε ἐπρέσβευαν μῆτε ἐδίδασχαν ποτε ἀλλοίως ἢ ὡς πρεσβεύει καὶ διδάσκει ἡ Ὁρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία, τοῦτ' ἐστὶν ἐπὶ μὲν τοῦ πρώτου, ὅτι τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν ἀποδέχονται καὶ οὗτοι, ὅπως καὶ ὁ ὅρος τῆς Δ' Οἰκουμένης Συνόδου δογματίζει, τέλειον Θεὸν καὶ τέλειον ἄνθρωπον, ὁμοούσιον τῷ Πατρὶ κατὰ τὴν Θεότητα καὶ ὁμοούσιον τὸν αὐτὸν ἡμῖν κατὰ τὴν ἀνθρωπότητα, καὶ καθόλου ὅμοιον ἡμῖν πλὴν τῆς ἁμαρτίας. Ἐπὶ δὲ τοῦ δευτέρου ὅτι ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι αἰώνιος, ἀύλος καὶ ἀθάνατος, καὶ ὅτι ὁ ἄνθρωπος γεννᾶται μὲ δύο συστατικὰ, σῶμα καὶ ψυχὴν, ὁ δὲ πιστὸς λαμβάνει κατὰ τὸ βάπτισμα καὶ τὴν δωρεάν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Τὸ φρόνημα δ' αὐτῶν τοῦτο, προσέθηκαν λέγοντες, δὲν εἶναι μεταγενεστέρων σκέψεων ἐξαγόμενον, ἀλλ' ὅτι οὕτως ἐπρέσβευον ἀνεκάθεν ὡς πιστὰ καὶ ὀρθόδοξα τῆς Ἐκκλησίας τέκνα, οὕτως ἐφρόνουν καὶ ὅτε ἐδικάζοντο, καὶ τοιαύτην τινὰ ἁμολογίαν πίστεως κατέθησαν τῇ Συνόδῳ τοῦ 79, ὅτε ἀνεκρίνοντο. Ἐπειδὴ ὁμως ὁ ταπεινὸς Αὐτῆς ἀδελφὸς εἶχεν ὑπ' ὄψιν αὐτοῦ τὴν ἀπόφασιν τῆς Συνόδου, τὴν ἄλλοια παριστῶσαν αὐτοὺς ὡς πρεσβεύοντας ἢ ὅσα στοματικῶς παρ' αὐτῶν κατετίθεντό μοι, αἰκισθὲν γίνεται ὁ λόγος ὅτι εὐαρέστως μὲν διετέθη ἐκ τῆς τοιαύτης προσφορῆς καταθέσεως τῶν ἐν λόγῳ Κληρικῶν, ἦν ὡς γνωσιμαχίαν ἐχαρκτήρισα, ἀλλ' ἐφρόνησα ὅτι ἐδικαιούμην καὶ νὰ μὴ παράσχω ὀλοσχερῆ πίστιν εἰς τὰ ὑπ' αὐτῶν λεχθέντα, πρὶν ἢ ἀνατρέξω εἰς τὰ πρωτότυπα τῶν ἑαυτῶν ἀνακρίσεων, καίτοι χαρμωδῶς καθέωρον, ὅτι ὁ σκοπὸς τῆς συνδιαλλαγῆς ἐπετυγχάνετο καὶ οὕτως καὶ οὕτως. Ὅπως λοιπὸν χωρήσωσι περαιτέρω αἱ ἐνέργειαι μου, ἐγένετο ἀνάγκη νὰ παρακαλέσω τὴν Ἑμετέραν Σεβασμιότητα κατὰ τὴν πρῶτην τοῦ παρόντος μηνὸς, ὅπως μοι διαβιβάσῃτε, ζητοῦντες ἐκ τοῦ Γραφείου τῆς Συνόδου, αὐτὰ τὰ πρωτότυπα τῶν ἀνακρίσεων τῶν καταδικῶν, τοῦθ' ἔπερ καὶ ἐπραξεν ἡ Ἑμετέρα Σεβασμιότης, ἰδίαις χερσὶν ἐπιδοῦσά μοι τὰ σχετικὰ τῶν ἀνακρίσεων ἐγγράφα.

«Ἄλλ' ἐνταῦθα εὐλογον ἡγοῦμαι αὐτῶν τῶν ὡς αἰρετικῶν καταδικασθέντων τοὺς λόγους νὰ παραθέσω. Ἐρώτ «Παραδέχεσαι τὴν διδασκαλίαν τοῦ Μακράκη, ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς μέχρι τοῦ τριακοστοῦ ἔτους τῆς ἡλικίας τοῦ ἦτο ἀτελής πνευματικῶς, ὅτι δηλ. ἡ ψυχὴ καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ τοῦ Ἰησοῦ ἐνεργεῖον ὅλον καὶ τέλειον τὸ ἅγιον Πνεῦμα, ὅλλ' ὅτι ἐτελειοποιήθη ὅταν ἐδουλοῦσθη ἐν τῇ Ἰορδάνῃ ποταμῷ;» Ἀπόκρ. «Περὶ τοῦ Χριστοῦ ὡς τέλειου Θεοῦ καὶ τέλειου ἀνθρώπου παραδέχομαι ὅπως ἐδογματίσεν ἡ Δ' Οἰκουμένη Συνόδος, ὅτι δηλαδὴ ὁ Χριστὸς εἶναι τέλειος Θεὸς καὶ τέλειος ἄνθρωπος πλὴν τῆς ἁμαρτίας. Ἐὰν δὲ ὁ Μακράκης λέγῃ ἄλλο τι ἐκτὸς τούτου, ἐγὼ δὲν τὸ παραδέχομαι». Ἐρώτ. «Παραδέχεσαι τὴν περὶ συστάσεως τοῦ ἀνθρώπου διδασκαλίαν τοῦ Μακράκη, ἢ οἱ ὅτι ἡ ψυχὴ ἐλήφθη ἐκ τῆς γῆς μετὰ τοῦ σώματος, καὶ ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐπιστρέφει ψυχῇ τε σώματι πάλιν εἰς τὴν γῆν;» Ἀπόκρ. «Πιστεύω ὅτι ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ἐδημιουργήθη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ὡς διδάσκει ἡ ἅγια Γραφή, καὶ ὅτι ἡ ψυχὴ ἡμῶν ἐστὶν αἰώνιος, ἀύλος καὶ ἀθάνατος καὶ ὅτι μέλλει νὰ παρασταθῇ ἐνώπιον τοῦ Κυρίου καὶ δώσῃ λόγον τῶν πράξεων τῆς. . . ὁ ἄνθρωπος γεννᾶται μὲ σῶμα καὶ ψυχὴν, εἰς δὲ τὸ ἅγιον βάπτισμα ὁ χριστιανὸς λαμβάνει καὶ τὰ χαρίσματα ἢ τὴν δωρεάν τοῦ ἁγίου Πνεύματος». Ἐρώτ. «Παραδέχεσαι ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἔχει τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, ἢ οἱ ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι τρισύνθετος καὶ τριχοτομημένος;» Ἀπόκρ. «Περὶ τούτου παραδέχομαι ὅτι ὁ ἄνθρωπος γεννᾶται φέρων ψυχὴν καὶ σῶμα, ἔπειτα δὲ λαμβάνει εἰς τὸ βάπτισμα καὶ τὴν χάριν τοῦ ἁγίου Πνεύματος, καθὼς ἀναφέρουσιν αἱ θεῖαι Γραφαὶ καὶ πρεσβεύει ἡ Ἐκκλησία». Ἴδου τί ἀναγινώσκονται ἐν ταῖς ἐνοπογράφῳις καταθέσεσι τῶν κατακεκριμένων, ἀναφορικῶς πρὸς τὰ δηλωθέντα δύο οὐσιώδη ζητήματα.

«Ἴσως κατ' ἐμὲ δὲν ὑπάρχει σαφήνεια εἰς τὰς καταχωρισθείσας ταύτας καταθέσεις τῶν ἀνακριθέντων. Ἄλλ' ὅτι καὶ ἐν ταῖς λόγοις τῶν εἰρημίων ἀποκρίσεων ἐνυπάρχει αἰρετικὴ ὁξασία, ὅτι ἐκ τῶν ἐγγράφων τούτων τῆς πίστεως ἁμολογιῶν ἐξάγεται καὶ αἵρεσις ἢ κακοδοξία, τοῦτο τοῦλάχιστον ἐγὼ οὐχ ἐβρίσκω. Διὰ ταῦτα ἐκφράζω τὴν ἐκπληξίν μου πῶς ἐκ τῶν τοιούτων ἀποκρίσεων ἠντλήσεν αἵρεσιν καὶ κακοδοξίαν ἢ Ἱερὰ Συνόδος τοῦ 79, καταπαύσων τὸν λόγον, φρονῶν ὅτι λήγει πλέον ἐνταῦθα ἢ ἀνατεθείσά μοι ἐντολή, προστιθέμενος τελευτῶν, ὅτι εἰς τὰ ὅμοια τὰ ἐμὰ μόνον πειθαρχικῶς εὔρον τοὺς κατακριθέντας τοὺτους Κληρικοὺς σφηλαμένους».

Διατελῶ τῆς Ἑμετέρας Σεβασμιότητος ταπεινὸς ἀδελφός.

Ὁ Πλαταμῶνος Ἀμβρόσιος

(Συνεχίζεται)

† Ο ΛΑΡΙΣΗΣ ΔΩΡΟΘΕΟΣ

Η ΑΜΟΙΒΗ ΚΑΙ Η ΣΥΝΤΗΡΗΣΙΣ ΤΩΝ ΚΛΗΡΙΚΩΝ ΕΝ ΤΗ ΑΡΧΑΙΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Β' Οἱ πόροι καὶ ἡ προέλευσις αὐτῶν. [2]

Κατ' ἀρχάς, τοῦ δικαίωματος τῆς ἐκ τῶν κατὰ τόπους ἐκκλησιῶν συντηρήσεως τῶν ὑπὲρ τῆς διαδόσεως τοῦ εὐαγγελίου ἐργαζομένων, κειμένου ἐκτὸς

πάσης ἀμφιβολίας, δὲν παρίστατο ἀνάγκη ἵνα ὀργανωθῆ ὁ τρόπος, καθ' ὃν ἐξησφαλιζέτο αὐτή, τῆς περὶ τούτου φροντίδος ἐπαφιεμένης εἰς τοὺς ἐκ τῶν χριστιανῶν πλουσιωτέρους. Ἄλλως τε ζήτημα ἐγεννήθη μόνον διὰ τοὺς περιοδεύοντας ἱεραποστόλους, διότι οἱ μόνιμως ἐν ταῖς χριστιανικαῖς κοινότησιν διαμένοντες κληρικοί ἠδύναντο νὰ ἔχωσιν ἐξησφαλισμένην τὴν συντήρησιν ἑαυτῶν ἐκ τῆς ἰδίας αὐτῶν περιουσίας. Οὕτως ὁ ἀπόστολος Πέτρος ἐν Ἰσόπη ἐξενίζετο πᾶρα τινι εὐρσεὶ ὀνόματι Σίμωνι (Πρξ. 10, 23). ὁ δὲ ἀπόστολος Παῦλος κατὰ μὲν τὴν τελευταίαν ἐν Ἱεροσολύμοις διαμονὴν του διέμενε παρὰ τῷ ἐν Κύπρου Μνάσωνι, «τῷ ἀρχαίῳ μαθητῇ» (αὐτόθι 21, 16), ἐν Ρώμῃ δὲ παρέμεινε ὑπὸ ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν, φιλοξενούμενος ἐπὶ dietian ὄλην, εἰς τινα «ξενίαν» (αὐτόθι 28, 23). Καὶ ὁ Φιλήμων ὡσαύτως εἰδοποιεῖται ὑπὸ τοῦ ἀποστόλου Παύλου, ἵνα ἐτοιμάσῃ εἰς αὐτὸν «ξενίαν» (Φιλήμ. 22). Ταῦτα περὶ τῆς φιλοξενίας, περὶ τῆς ὁποίας γίνεται λόγος καὶ ἐν τῇ Διδαχῇ τῶν Ἀποστόλων, ὑπὸ τὸν ὄρον ὁμοῦς ἔτι αὕτη δὲν θὰ ἔδει νὰ παραταθῇ πλεόν τῶν δύο ἡμερῶν. Περὶ χρηματικῆς βοήθειας πρὸς τοὺς ἀποστόλους δὲν ἔχομεν ἄλλην σαφῆ πληροφορίαν, ἐκτὸς τῆς ἐν Φιλιπ. 4, 16, ἐξ ἧς μαρτυρεῖται ἡ ὑπὸ τῶν Φιλιππησίων πρὸς τὸν ἀπόστολον τῶν Ἑθνῶν χρηματικὴ ἐπικουρία. Ἐμμέσως ἀφίεται νὰ διαφανῇ πλουσία ἐπικουρία πρὸς τοὺς ἐργάτας τοῦ εὐαγγελίου ἐν τῇ Γ' Καθολ. ἐπιστολῇ τοῦ Ἰωάννου (στυχ. 6) καὶ ἐν τῇ πρὸς Τίτον (3, 13) τοῦ ἀποστόλου Παύλου, ὑπὸ τὸ «προπέμπειν» νοουμένης προφανῶς τῆς ἀναλήψεως τῶν ἐξόδων τῆς ἱεραποστολῆς. Τὰ αὐτὰ ἐμφανίζονται καὶ ἐν τῇ πρὸς Σμυρναίους ἐπιστολῇ τοῦ Ἰγνατίου (10, 1) καὶ τῇ πρὸς Φιλιππησίους τοῦ Πολυκάρπου (1, 1). Ἀντιθέτως ἐν τῇ Διδαχῇ τῶν ἀποστόλων συμφώνως καὶ πρὸς τὴν ἐντολὴν τοῦ Κυρίου «μὴ κτήσησθε χρυσὸν μηδὲ ἀργυρον μηδὲ χαλκὸν εἰς τὰς ζώνας ὑμῶν μὴ πήραν εἰς ὄδον», ἀπαγορεύεται εἰς τοὺς ἀποστόλους, ἦτοι τοὺς περιοδεύοντας κήρυκας τοῦ Εὐαγγελίου, κατενοουμένους ὑπὸ τινος χριστιανικῆς κοινότητος, νὰ λαμβάνωσι μεθ' ἑαυτῶν ἄλλο τι ἐκτὸς τοῦ μέχρι τοῦ ἐπομένου σταθμοῦ ἀναγκασιούτος αὐτοῖς ἄρτου³, ἐνῷ διὰ τοὺς «προφήτας» καὶ τοὺς «διδασκάλους», ὡς καὶ ἐν τῇ Α' πρὸς Τιμόθεον (5, 17)⁴, λαμβάνεται πρόνοια μονιμωτέρας ἀμειδίης, μὴ ἀπαγορευομένης οὐδὲ τῆς παροχῆς «ἀργυρίου»⁵.

(Συνεχίζεται)

ΙΕΡΟΔ. ΙΕΡΩΝ. Ι. ΚΟΤΣΩΝΗΣ
ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

1. Κεφ. XI, 4.

2. Πρβλ. Hans Windisch, Die Katholischen Briefe, 1930, σ. 141.

3. «Ἐξερχόμενος δὲ ὁ ἀπόστολος μηδὲν λαμβανέτω εἰ μὴ ἄρτον ἕως οὗ ἀλισθῆ· ἐν δὲ ἀργύριον αὐτῇ, ψευδοπροφήτης ἐστί» (κεφ. 11, 6).

4. Πρβλ. Ἀποστ. Διατ. II, 28, 5 «ἐκάστῳ οὖν ἀξιωματικῷ οἱ λαϊκοὶ τὴν προσήκουσαν τιμὴν νεμέτωσαν ἐν τοῖς δόμασι καὶ τῇ κατὰ τὸν βίον ἐντροπῇ».

5. Διδαχῇ XIII, 7.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἡ διπλῆ ἐορτή.

Μόνον τὸ ἡμέτερον Ἔθνος, κατ' ἰδιαιτέραν τῆς Θείας Προνοίας εὐνοια, κατὰ τὴν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου ἐόρτιον σύναξιν, διπλὴν ἄγει ἐορτὴν καὶ πανήγυριν. Διότι ἐορτάζει πρῶτον τὰ εὐαγγέλια τῆς σωτηρίας ἡμῶν ἀπὸ τῆς σκληρᾶς τοῦ ἀλλοτρίου δουλείας, ὑπὸ τὴν ὁποίαν σύμπασα ἡ ἀνθρωπότης ἐστίασεν, ἀναμέιουσα μετ' ἐλπίδος τὴν ἔλευσιν τοῦ Σωτῆρος, ὁ ὁποῖος θὰ ἀπελύτῳ αὐτὴν ἀπὸ τοῦ θανάτου καὶ τῆς φθορᾶς. Καὶ δευτέρον ἄγει τὴν ἐπέτειον τῆς ἐνάρξεως τοῦ ἀπελευθερωτικοῦ τοῦ Γένους ἡμῶν ἀγῶνος ἀπὸ τῆς ὑπὸ τὸν ξένον ζυγὸν μακροαίῳς δουλείας. Ἀλλὰ ἡ διπλῆ αὕτη ἐορτὴ εἶναι συγχρόνως καὶ ὑπόμνησις τοῦ γεγονότος, οἱ πραγματικῆ καὶ πλήρης ἐλευθερία εἶναι τότε μόνον δυνατὴ, ὅταν συνοδεύηται ὑπὸ τῆς, ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας ἀπελευθερώσεως. Ἄνευ αὐτῆς, παρ' ὄλην τὴν ὑπάρχουσαν πολιτικὴν ἐλευθερίαν καὶ παρὰ τὸ γεγονὸς τῆς ἐλεύσεως τοῦ Σωτῆρος, ἡ κατάστασις ἡμῶν θὰ εἶναι κατάστασις δουλείας. Διότι «πᾶς ὁ ποιῶν τὴν ἁμαρτίαν δοῦλος ἐστὶ τῆς ἁμαρτίας». Δι' ὃ πρὸς τῇ δοξολογίᾳ τῇ πρὸς τὸν Κύριον ὀφειλομένη ἐπὶ τοῖς διπλοῖς ἐλευθερίοις εἶναι ἀπαραίτητος καὶ ἡ θερμὴ ἡμῶν πρὸς Αὐτὸν παράκλησις, ἵνα, γνωρίζοντες τὴν Ἀλήθειαν καὶ ἀκούοντες τῆς φωνῆς τοῦ Ἰησοῦ, ἐγκαταλείψωμεν τὰ ἔργα τοῦ σκότους καὶ τότε ἡ Ἀλήθεια ἐλευθερώσει ἡμᾶς.

Τὸ μαθητικὸν μνημόσυνον.

Ἐν ἐκ τῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ πνεύματος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἶναι οἱ αὕτη μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς ἐπὶ γῆς στρατενομένης καὶ τῆς ἐν οὐρανοῖς θριαμβουούσης Ἐκκλησίας δὲν ἔχει χαράζει ἀδιαπέραστα ὄρια, ἀλλὰ διὰ μὲν τῶν πρὸς τοὺς ἁγίους εὐχῶν ἐπικαλεῖται τὴν ἐξ οὐρανοῦ πρὸς τοὺς ἐπὶ γῆς ἐπικοινωνίαν, διὰ δὲ τῶν μνημοσύνων δίδει τὴν εὐκαιρίαν εἰς τοὺς ἐπὶ γῆς, ἵνα δεηθῶσι καὶ ἀναγάγωσι τὸ πνεῦμα αὐτῶν πρὸς τοὺς ἐν οὐρανοῖς. Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης ἡ ἔμπνευσις περὶ τελέσεως καθ' ἅπαν τὸ ἑλληνικὸν κράτος μαθητικῶν μνημοσύνων ὑπὲρ τῶν ἐν πολέμοις ἡρωϊκῶς ἀγωνισαμένων καὶ πεσόντων εἶναι λίαν ἐπιτυχῆς, καθ' ὅσον οὕτω παρέχει εὐκαιρίαν εἰς τὰς νεανικὰς τῶν μαθητῶν ψυχὰς, τὸ μὲν ἵνα ἐκδηλώσωσι τὴν εὐγνωμοσύνην αὐτῶν πρὸς ἐκείνους, εἰς τοὺς ὁποίους ὀφείλεται ἡ ἐλευθερία τῆς πατρίδος ἡμῶν, τὸ δὲ ἵνα διὰ τῶν ἀγῶν αὐτῶν προσευχῶν ἐπικοινωνήσωσι μετὰ τῆς ἐν οὐρανοῖς θριαμβουούσης Ἐκκλησίας.

Ἄσεβες ἔθιμον.

Εἶναι ἐξόχως λυπηρὸν τὸ καὶ εἰς τὴν ἀγνὴν ἐλληνικὴν ἐπαρχίαν ἐπεκτεινόμενον ἄσεβες ἔθιμον, καθ' ὃ τείνει νὰ χρησιμοποιηθῶσιν ὡς περίοδος κραιπαλωδῶν διασκεδάσεων οὐ μόνον αἱ πρῶται ἐβδομάδες τοῦ Τριωδίου, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ Καθαρὰ Δευτέρα. Οὕτω δὲ ἀντὶ τῆς χαρᾶς, τὴν ὁποίαν δύνανται νὰ φέρῃ μόνον ἡ ἐσωτερικὴ περισυλλογή, ἣν ἐπακολουθεῖ ὁ ψυχικὸς καθαρισμὸς καὶ ἡ ἐπιστροφή

εις τὸν Θεὸν καὶ τὰς ἐντολὰς Αὐτοῦ καὶ εἰς τὴν ὁποῖαν ἀποσκοπεῖ ἅπανα μὲν ἡ περίοδος τοῦ Τριωδίου, ἰδιαιτέρως ὁμῶς ἢ διὰ τῆς Καθαρῶς Δευτέρας ἐγκαινιζομένη Ἁγία καὶ Μεγάλη Τεσσαρακοστή, ἐπιζητεῖται ἢ διὰ τοῦ θοοῦ βίου καὶ πάσης ἀπρεποῦς διασκεδάσεως ἀποφυγῆ τῆς ψυχικῆς γαλήνης καὶ τῆς εἰς ἑαυτοὺς ἐπιστροφῆς. Ὡς τὰ μὴ ἦρχουν δὲ ταῦτα, ἐν τινὶ πόλει τῆς Πελοποννήσου, ἵνα ὁ «έξορτασμός» (·) τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς εἶναι πάνδημος, συνεισῆθη «Ὁργανωτικὴ ἐπιτροπὴ τῆς Καθαροδευτέρας»! Τόση τρομερὰ παρεξήγησις τοῦ πνεύματος τοῦ Τριωδίου δὲν ἐφραταζόμεθα ὅτι ἦτο δυνατὴ.

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐν τῷ ρωμαιοκαθολικῷ ναφ τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης ἐν Ἀλεξανδρείᾳ γενόμενης συγκεντρώσεως τῶν παπικῶν ἀρχιερατικῶν Ἐπιτρόπων τῆς Αἰγύπτου ὁ Μακ. Πάπας καὶ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας κ. Χριστοφόρος, ἐρωτηθεὶς πρὸς εἰς δηλώσεις πρὸς γαλλόφωνον ἐφημερίδα τοῦ Καίρου, ἐν ταῖς ἐποιαῖς μεταξὺ ἄλλων εἶπε περὶ τοῦ ἔργου τῆς Ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν. «Ἐφίστανται σοβαραὶ δογματικαὶ διαφοραὶ μεταξὺ Ὀρθοδόξων καὶ Καθολικῶν, ἀλλ' αὐταὶ θὰ ἦτο δυνατόν νὰ συζητηθοῦν ὑπὸ Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ἐὰν δὲν ὄφιστατο τὸ ζήτημα τοῦ «πρωτείου τοῦ Πάπα», τὸ ὅποιον καθιστᾷ διςχερῆ τὴν λύσιν τοῦ προβλήματος».

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἱερά Σύνοδος

Κατὰ τὸ διαρροῦσαν δεκαπενθήμερον ἡ Ἱερά Σύνοδος συνήλθεν εἰς τρεῖς τακτικὰς συνεδριάσεις. Τοῦ Μακ. Προέδρου ἀσθενούντος ἢ μὲν μία ἐξ αὐτῶν ἐγένετο ὑπὸ τὴν Προεδρείαν τοῦ μονίμου αὐτοῦ ἀναπληρωτοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Τρίκκης καὶ Σταγῶν κ. Πολυκάρπου, αἱ δὲ λοιπαὶ δύο, καὶ τοῦτου οἰκουθῆσαντος λόγω μικροῦ ἀτυχήματος εἰς τὸν πόδα, ὑπὸ τὴν Προεδρείαν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Σεββίων καὶ Κοζάνης κ. Ἰωακείμ.

Ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐν τῇ συνεδρίᾳ αὐτῆς τῆς 14 τοῦ μ. ἀκούσασα περὶ τῆς πορείας τῆς υγείας τοῦ Μακ. Προέδρου ἀνέστηκεν εἰς τὸν Σεβ. Προεδρύνοντα, ἵνα ἐπισκεπτόμενος αὐτὸν ἐκφράσῃ αὐτῷ τὰς ἐγκαρδίους συνοδικὰς εὐχὰς ὑπὲρ ταχείας ἀποκαταστάσεως τῆς υγείας Αὐτοῦ.

Τῇ 19 λήγοντος, ἡμέρα τῆς ὀνομαστικῆς ἑορτῆς τοῦ Μακ. Προέδρου, τὰ μέλη τῆς Ἱ. Συνόδου μετὰ τοῦ πανοσιολ. Ἀρχιερατικῆς καὶ τοῦ ἱεροῦ Γραμματέως αὐτῆς ἐπισκέφθησαν Αὐτὸν καὶ συνεχάρησαν αὐτῷ ἐπὶ τοῖς ὀνομαστικαῖς Αὐτοῦ, εὐχηθέντα ὑπὲρ τῆς ταχείας Αὐτοῦ ἀναρρώσεως.

Τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας ἐγνώρισε τῇ Ἱ. Συνόδῳ, ὅτι διὰ Β. Δ. ἢ Ἱ. Μονῆ Κερνίτσης τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως μετετράπη εἰς γυναικείαν.

Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν

Ἡ Α.Μ. ὁ Βασιλεὺς διὰ τοῦ Ἀρχηγοῦ τοῦ Πολιτικοῦ Αὐτοῦ Οἴκου ἠρώτησε περὶ τῆς υγείας τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου.

Ἐπίσης ἡ Α.Β.Υ. Πριγκίπισσα Διαδόχου διὰ τῆς ἐπὶ τῶν τιμῶν Μεγάλῃ Κυρίας, εὐγενεστάτης κ. Κοντοσταύλου, ἠρώτησε τὸν Θεοφίλ. Ἐπίσκοπον Ταλαντίου περὶ τῆς υγείας τῆς Αὐτοῦ Μακαριότητος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου.

Ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ σεπτοῦ ὀνόματος τοῦ Μακαριότητος Ἀρχιεπισκόπου ἐτελέσθη τῇ παρελθούσῃ Τρίτῃ ὑπὸ τοῦ Πρωτοσυγκέλλου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς πανοσιολογ. ἀρχιμανδριτοῦ κ. Γερβασιῦ, ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναφ Ἀθηνῶν, ἡ θεία λειτουργία τῶν Προηγιασμένων Δώρων. Παρήσαν οἱ Θεοφίλ. Ἐπίσκοποι Πατρῶν καὶ Ταλαντίου, οἱ ἱεροκήρυκες καὶ τὸ προσωπικὸν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ πολλοὶ τῶν ἐκ τοῦ Ἱ. Κλήρου.

Τῇ πρώτῃ τοῦ Σαββάτου τῆς α' ἐβδομάδος τῶν Νηστειῶν, πρωτοβουλίᾳ τῆς Ἐθνικῆς Ὁργανώσεως Νεολαίας

καὶ τοῦ Ὑπουργείου Ἐκκλησιαστικῶν καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας ἐτελέσθησαν ἀνά τὴν χώραν ἐπιμνημόσυνοι δεήσεις ὑπὲρ τῶν κατὰ τοὺς ἱεροὺς ἡμῶν ἀγῶνας πεσόντων. Ἐν Ἀθῆναις ἡ δεήσις ἐγένετο, τελεταρχοῦντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Τρίκκης καὶ Σταγῶν κ. Πολυκάρπου, πρὸ τοῦ τάφου τοῦ ἀφανοῦς στρατιώτου, παρουσίας τοῦ ἐξοχωτάτου κ. Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως, τοῦ Ὑφυπουργοῦ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Ἐθνικῆς Παιδείας κ. Νικ. Σπέντζα καὶ πολλῶν ἐπισήμων.

Τῇ ἐσπέρᾳ τῆς 16 τρέχοντος ἐν τῇ Μεγ. Αἰθούσῃ τοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύνης, παρουσίας τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως καὶ τῆς Α.Β.Υ. τοῦ Διαδόχου, ἐγένετο, ἐπὶ τῇ κυράσει τοῦ νέου Ἀστικοῦ Κώδικος, ἐπίσημος πανηγυρικὴ τελετὴ, καθ' ἣν ὁμίλησαν ὁ ἐξοχωτάτος κ. Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως, ὁ Ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης κ. Ταμπακόπουλος καὶ ὁ καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Μπαλῆς. Τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον ἐξεπροσώπησε, παρακληθεὶς, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Δράμας κ. Βασιλείος.

Τῇ ἐσπέρᾳ τῆς Παρασκευῆς τῆς α'. ἐβδομάδος τῶν Νηστειῶν, κατὰ τὴν Ἀκολουθίαν τῶν Χαιρετισμῶν, ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναφ Ἀθηνῶν, ἐντολῇ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου. ὁ Θεοφίλ. Ἐπίσκοπος Ταλαντίου. Ὁ αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ ἰ. ναφ ἐτέλεσε τὴν θείαν λειτουργίαν καὶ τὴν κεκανονισμένην τελετὴν τῆς ἀνασηλώσεως τῶν ἱερῶν εἰκότων τῇ Κυριακῇ τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν ἐτέλεσε ἐν τῷ Πανεπιστημικῷ Ἱ. Ναφ τῆς Καπνικαρέας ἐπιμνημόσυνον λειτουργίαν ὑπὲρ τῶν πρὸς Κύριον ἐκδημησάντων Ἰδρυτῶν, Ἐυεργετῶν καὶ μελῶν αὐτῆς. Τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον ἐξεπροσώπησε χοροστατήσας ὁ Θεοφίλ. Ἐπίσκοπος Ταλαντίου.

Τῷ Σαββάτῳ τῆς Α'. ἐβδομάδος τῶν Νηστειῶν ὁ Δῆμος Ἀθηνῶν ἐτέλεσε ἐν τῷ Ἀ. Νεκροταφείῳ Ἐπιμνημόσυνον δεῖπνον ὑπὲρ τῶν ἐνθάδε κεμιένων καὶ πάντων τῶν κοιμημένων πατέρων καὶ ἀδελφῶν. Τὰς δεήσεις ἀνέπεμψαν οἱ Σεβ. Μητροπολίται Κοζάνης καὶ Σπάρτης.

Ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῆς ἁγίας καὶ Μεγάλῃς Τεσσαρακοστῆς, ὁ πανοσιολογ. Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, ἐκάλεσε, ἐντολῇ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου, ἐν Ἀθῆναις καὶ Πειραιεῖ, τοὺς εὐλαβεστάτους ἐφημερίους τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ μετεβίβασεν αὐτοῖς ὄρισμένας παραινέσεις τῆς Α. Μακαριότητος.

Ὁ Φιλολογικὸς Σύλλογος «Παρνασσός» καὶ ἡ ἐν Ἀθῆναις Ἑλληνοαμερικανικὴ πνευματικὴ ἑνωσις ὠργάνωσαν ἐν τῇ Μ. Αἰθούσῃ τοῦ «Παρνασσοῦ» διάλεξιν καθ' ἣν ὁμίλησεν ἐνώπιον πυκνοῦ καὶ ἐκλεκτοῦ ἀκροατηρίου ὁ Θεοφίλ. Ἐπίσκοπος Ταλαντίου μὲ θέμα «Ἀμερικανοὶ Κληρικοὶ καὶ Θεολογοί».

Ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ ἀπεφάσισεν ὅπως κατὰ τὴν Β' Κυριακὴν τῶν Νηστειῶν (21 Μαρτίου) τελέσῃ ἐν τῷ Πανεπιστημικῷ ναφ τῆς Καπνικαρέας μνημόσυνον τοῦ παλαιοῦ αὐτῆς Καθηγητοῦ ἀειμνήστου Ἀναστασίου Διομήδους Κυριακοῦ καὶ τῆς πρὸ ἔτους μεταστάσης κόρης τοῦ ἀειμνήστου Μαρίνης Διομήδους Κυριακοῦ. Ἡ τελευταία πρὸ καιροῦ μὲν εἶχε δωρήσει εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου τὴν βιβλιοθήκην τοῦ ἀειμνήστου πατρὸς τῆς, ὡς καὶ τὴν ἐλαιογραφίαν αὐτοῦ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον. Πρὸ ἔτους δὲ πρὸ τοῦ θανάτου τῆς ἐπισκεφθεῖσα τὸν καθηγητὴν κ. Ἀλιβιζάτου διεβίβασε δι' αὐτοῦ 50.000 δραχμῶν εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν ἵνα ἐκ τῶν τόκων αὐτῶν βραβεύηται εἰς ἡ δύο τῶν ἀριστευόντων φοιτητῶν τῆς Σχολῆς εἰς μνήμην τοῦ πατρὸς τῆς καὶ αὐτῆς. Ὁμοῦ μετὰ τῶν μνημοσύνων τούτων θέλουσι κατ' ἀπόφασιν τῆς Θεολ. Σχολῆς τελεσθῆ καὶ τὰ μνημόσυνα τῶν αἰοιδίμων Ἰωάννου καὶ Ἀθανασίου Εὐταξίου, ὧν αἱ οικογένειαι ἐδώρησαν εἰς τὴν Θεολογικὴν Σπουδαστήριον τὸ πλοῦσιον θεολογικὸν τμήμα τῶν βιβλιοθηκῶν αὐτῶν.

Ἱερά Μητρόπολις Ἀργολίδος.

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀργολίδος κ. κ. Ἰωάννης συνεκάλεσε ἐν Ἀργεῖ ἱερατικὸν Συνέδριον τὴν 4ην καὶ 5ην ὁδούσης μηνός, καθ' ὃ παρεβρέθησαν ἅπαντες οἱ ἐφημερινοὶ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως. Μετὰ τὸ πέρας τῆς Ἀρχιερατικῆς λειτουργίας ἤρξατο τῶν ἐργασιῶν αὐτοῦ δι' εἰδικῆς προσευχῆς, ὁμίλησαντος πρώτου τοῦ Σεβασμιωτάτου περὶ

των απαιτήσεων της 'Εκκλησίας και της συγχρόνου κοινωνίας από του 'Ιερέως. Τὸ ἀπόγευμα τῆς αὐτῆς ἡμέρας ὠμίλησεν ὁ Πανος, Ἄρχιμ. Χριστοφόρος Καλύβας, 'Ιεροκήρυξ Ἀργοῦδος με θέμα «Ἡ 'Ιερωσύνη ἀπὸ δογματικῆς ἀπόψεως, ἀξία καὶ εὐθύνη τοῦ 'Ιερέως». Μετὰ τοῦτον ὁ Πανος, Ἄρχιμ. κ. 'Ιερόθεος Μπριζιώτης, πτυχ. θεολογίας, «Ἡ Διαγωγή τοῦ 'Ιερέως ὡς Πνευματικοῦ Πατρός». Ἐἶτα δὲ ὁ θεολόγος κ. Θεόδωρος Θεοδωρόπουλος, Γραμματεὺς τῆς 'Ιερᾶς Μητροπόλεως, ὠμίλησε «Περὶ τοῦ 'Ιερέως ἔναντι τῆς οἰκογενείας». Τὴν ἐπομένην, ἄφου ἐλύθησαν ὠρισμένοι ἀπόροιαι τοῦ ἱεροῦ κλήρου, τελετουργικῆς μᾶλλον μορφῆς, ὠμίλησεν ὁ Ἀρχιεπ. Ἐπίτροπος ἐν Ἀργεῖ αἰδεσ. κ. Δ. Δωρῆς περὶ ἱερωσύνης καὶ ὑπόχρεώσεων τοῦ κληρικῶν ἔναντι τῶν πιστῶν. Κατόπιν ὁ Θεολόγος κ. Γεώργιος Μουστάκας ἀνέπτυξε τὸ θέμα «Ὁ ἱερεὺς ἐν τῇ Κοινωνίᾳ». Τέλος ὁ Σεβασ. Μητροπολίτης συνοψίζων ἔδωκε πρὸς τοὺς ἱερεῖς πρακτικὰς συμβουλὰς καὶ ὁδηγίαν περὶ ἀρμοζόντος ἠθικοῦ καὶ ἐκκλησιαστικοῦ τῶν ἱερέων βίου.

Ἱερὰ Μητρόπολις Δράμας.

Ἡ ἐπὶ τῆς πνευματικῆς κινήσεως τῆς κομποπόλεως Προσοτσάνης κοσμητεία δι' ἐγγράφου αὐτῆς ἀνήγγειλε τῷ Σεβ. Μητροπολίτῃ Δράμας τὴν σύστασιν αὐτῆς, ἐπιχαλουμένη τὰς εὐλογίας αὐτοῦ πρὸς εὐδόξωσιν τοῦ ἔργου. Ἡ κοσμητεία ἀνέλαβε τὴν διοργανῶσιν σειράς μορφωτικῶν διαλέξεων, ἐξ ὧν ἐγένοντο ἡδὴ δύο, γενικῶς δὲ τὴν προαγωγὴν τῆς πνευματικῆς ζωῆς τῆς κομποπόλεως.

Ἱερὰ Μητρόπολις Κεφαλληνίας.

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κεφαλληνίας πρόσέκλεσε τοὺς Ἐφημερίους τῆς Μητροπόλεως εἰς κοινήν συνέλευσιν τὴν 21ην π. μηνός. Μετὰ σύντομον τελετὴν ὁ Σ. Μητροπολίτης ὠμίλησε διὰ μακρῶν περὶ τῶν ἐφημεριακῶν καθηκόντων τῶν ἱερέων, καὶ περὶ τῆς συμπεριφορᾶς τοῦ ἱερέως ἐν τῇ κοινωνίᾳ. Ἐν συνεχείᾳ ἀνήγγειλεν ὅτι ἐφηρίσθη Νέος Ἐνοριακὸς Νόμος, ἐν ᾧ τὸ ἸΕ' Κεφάλαιον πραγματεύεται ἐιδικῶς περὶ τῆς Ἐπιτηδεύσεως, καὶ δι' οὗ δημιουργεῖται μία νέα κατάσταση ἐπ' ὀφελείᾳ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν ἱερέων. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς συνελεύσεως προσήλθον καὶ οἱ προσκληθέντες ἐπίσημοι, ἐξ ὧν παρακληθέντες ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου ὠμίλησαν, ὁ κ. Νομόρχης, ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς, ὁ ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Νέου Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου κ. Γιαννόπουλος, Πρωτοδίκης, καὶ ὁ Διοικητὴς τῆς Χωροφυλακῆς κ. Τζωρτζόπουλος. Κατὰ τὰ διαλείμματα, οἱ ἱερεῖς συνεζήτουν περὶ κοινῶν ζητημάτων, πρὸς ἀμοιβαίαν ἐπικοινωνίαν καὶ γνωριμίαν. Κατόπιν διενεμήθησαν εἰς τε τοὺς ἱερεῖς καὶ πάντας τοὺς προσελθόντας ἐπίσημους τὰ ὑπὸ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας ἀποσταλέντα ἀντίτυπα «Δαικὴ Ἀπολογητικῆ», μεθ' ἧς ἐλύθη ἡ συνεδρίασις.

Ἱερὰ Μητρόπολις Κορινθίας

Τῇ 7ῃ τρέχοντος μηνός, ἡμέρα Πέμπτη, ἐν τῇ Κροκιδεῖφ αἰθούσῃ διαλέξεων συνεκροτήθη ἐν Κορινθῷ τὸ Β' Ἱερατικὸν Συνέδριον τῆς Ἐπαρχίας Κορινθίας, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Κορινθίας κ. Μιχαήλ. Εἰς τὸ Συνέδριον μετέσχον μετὰ πάσης προθυμίας ἅπαντες σχεδὸν οἱ αἰδεσιμώτατοι ἱερεῖς τῆς Ἐπαρχίας, περὶ τοὺς 143, δλίγων τινῶν ἀπόλειψθέντων, λόγῳ ἀσθενείας. Τὸ Συνέδριον κατήρξατο διὰ προσευχῆς καὶ ψαλμωδίας, ἡτις ὁμοίως καὶ ἐπεσφράγισεν αὐτὸ. Τὸ πρῶτον θέμα, διαπραγματευθὲν ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτ. Μητροπολίτου ἦτο: «Ἡ ἐσωτερικὴ ζωὴ τοῦ ἱερέως». Τὸ δεύτερον «Ὅποια τις πρέπει νὰ εἶναι ἢ ἐν γένει διάθεσις καὶ στάσις τοῦ ἱερέως γενικώτερον μὲν, ἰδίᾳ ὁμοῦ κατὰ τὴν τέλει τῆς θείας Δευτογενείας» διεπραγματεύθη ὁ Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Κορινθίας κ. Ἀγαθόνοικος Παπασταματίου. Ἐπ' εὐκαιρίᾳ δὲ ἱκανά συνεζητήθησαν καὶ γινώμα ἀνηλλάγησαν περὶ τοῦ ἐν γένει ἔργου καὶ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ ἱερέως ἐν τῇ Κοινωνίᾳ. Τρίτον καὶ τελευταῖον θέμα, διαπραγματευθὲν ὑπὸ τοῦ Πανος, Ἀρχιμανδρίτου κ. Ἐπιμονῆ Καραθίου ἦτο: «Τὸ Μυστήριον τῆς Ἱερᾶς Ἐξομολογήσεως ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τοῦ Πνευματικοῦ». Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης κ. Μιχαήλ ἐπήνεσε τὴν προθυμίαν, μεθ' ἧς ἔσπευσαν νὰ μετασχωσὶ τοῦ Συνεδρίου, καὶ αὐτοὶ οἱ ἱερεῖς τῶν ἀπομακρυσμένων μερῶν

τῆς Ἐπαρχίας, ὑπεσχέθη δὲ ὅτι ἄλλοτε θὰ ἐφαρμόσῃ διὰ τὰς ἀπομακρυσμένας περιοχὰς τῆς Ἐπαρχίας τὸν θεομὸν περιφερειακῶν Συνεδρίων. Τὰς ἐργασίας τοῦ Συνεδρίου ἐπεσφράγισεν ἐπισημῶσινος δέησις ὑπὲρ τῶν ψυχῶν Αἰκατερίνης καὶ Σωτηρίου Κροκιδᾶ.

Ἱερὰ Μητρόπολις Μαντινείας καὶ Κυνουρίας.

Ἀναρρώσας ἐκ τῆς προσβαλοῦσης αὐτὸν γρίπης ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μαντινείας προήδρευσε εἰς ἐπανειλημμένας συνεδριάς τοῦ Δ. Σ. τοῦ Σανατορίου Κορροξυλίας «Ἡ Μάννα», ἀσχοληθέντος εἰς τὰς προκαταρκτικὰς ἐργασίας πρὸς ἐπανάληψιν τῆς λειτουργίας αὐτοῦ.

Ἐπίσης προήδρευσε τῆς ἐπιτροπῆς τῶν ἐκτελεστῶν τῆς Διαθήκης τοῦ ἀειμνήστου Δ. Ν. Γουδῆ, καταλιπόντος ὡς γνωστὸν δόκληρον τὴν ἐκ 4 ἐκατομμυρίων περιουσίαν αὐτοῦ πρὸς ἀνέγερσιν ἐκπαιδευτηρίων ἐν Τριπόλει. Ἡ ἐπιτροπὴ τῶν ἐκτελεστῶν μετὰ ζήλου ἐπιδιώκει τὴν ταχείαν ἐκκαθάρισιν τῆς περιουσίας καὶ τὴν ἐναρξιν τῆς ἀνεγέρσεως.

Ῥασάτως προήδρευσε ὁ Σεβασμιώτατος τῆς ἐτησίως γενικῆς Συνελεύσεως τῆς ἐνοριακῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος Τριπόλεως, τῆς μερμυκῆς ὑπὲρ τῶν πτωχῶν τῆς πόλεως καὶ συντηροῦσης χάριν τῶν πτωχῶν κορασιῶν Ἐπαγγελματικῆν Σχολήν. ἐν τῇ ὁποίᾳ ταῦτα διδάσκονται κοπτικὴν, ραπτικὴν, ὑφαντικὴν, κ. λ. π. ἀμειβόμενα ἅμα διὰ τὴν παρεγομένην ἐργασίαν των. Κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος 1939 τὰ μὲν ἔσοδα τῆς Φιλοπτώχου ἀνῆλθον εἰς δρ. 278. 553 τὰ δὲ ἔξοδα 295 944 εἰς τὰ ὁποῖα δέον νὰ προστεθῇ καὶ τὸ ἀποθεματικὸν τοῦ π. ἔ. ἐκ δρ. 143.412.

Ὁ ἔγκαινισμὸς τοῦ Οἴκου τοῦ Ἀγούτου Ἀρκαδίας ἐγένετο πανηγυρικῶς ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ κ. Ἐπιτροπῆ, τελετουργίας τοῦ Σεβασμιωτάτου, ὅστις μετὰ τὸν Ἁγιασμὸν προσεφώνησε καταλλήλως τὸν κ. Ἐπιτροπὸν καὶ τοὺς ἀγρότας.

Ἱερὰ Μητρόπολις Μαργωνείας καὶ Θάσου.

Ὁ ἔθνος διὰ τὴν «Φανέλλαν τοῦ Στρατιώτου», τὴν ἐπέκτασιν τοῦ ὁποίου καὶ πέραν τῆς Ἑλλάδος ἐπέτυχεν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μαργωνείας καὶ Θάσου κ. Σπυρίδων, εἶχε κατὰ τὸ παρὸν ἔτος ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα, τὴν εὐγνωμοσύνην δὲ τῶν ὀπλιτῶν τῆς προκαλύψεως, τῶν ἀκριτῶν τῶν συνόρων ἡμῶν, ἐξέφρασαν διὰ συγκινητικοῦ ἐγγράφου αὐτῶν πρὸς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην αἱ ἀμμόδιοι στρατιωτικαὶ ἀρχαὶ καὶ ὁ Ἀνώτερος Στρατιωτικὸς Διοικητὴς Κομοτηνῆς.

Ἱ. Μητρόπολις Σπάρτης.

Ἐπιγραφὴν δημοσιεύει ἐντὸς τῶν ἡμερῶν τὸ ἰδρυτικὸν διάταγμα τοῦ Ἱστορικοῦ Ἀρχείου τῆς Σπάρτης καὶ τῆς συνθέσεως αὐτοῦ. Ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς τῶν Ἀρχείων τοῦ Κράτους καὶ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Ζακυνθινός, ὑπεσχέθη πᾶσαν ἐνίσχυσιν τοῦ συσταθέντος ἱστορικοῦ ἀρχείου. Τὰ ἐγκαίνια τοῦ ἐν λόγω ἰδρυματος θὰ τελεσθῶσιν κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ Πάσχα—ὅτε θὰ εὐρίσκειται ἐν Σπάρτῃ καὶ ὁ Σεβασμιώτατος—παρουσίᾳ καὶ τοῦ καθηγητοῦ κ. Ζακυνθινοῦ.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀμερικῆς

Ἐν Δετροίτ, Μίτσ. συνῆλθεν ἡ Ζ' Γ. Κληρικολαϊκὴ Συνέλευσις τῶν Κοινοτήτων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, περιλαμβάνουσα καὶ Συνέλευσιν ἰδιαιτέραν τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου. Συνέδριον τῶν Ἑλλήνων Διδασκάλων καὶ τὸ Βον Γεν. Συνέδριον τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος Ἑλληνίδων Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς. Τοῦ Συνεδρίου μετέσχε καὶ ὁ Θεοφίλ. Εὐκαρπίης κ. Μπογδάν. Ἐπίσκοπος τῆς ὑπὸ τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν Ὀρθόδοξου Οὐκρανικῆς Ἐκκλησίας ἐν Ἀμερικῇ καὶ ὁ Σεβ. Ἅγιου Φραγκίσκου κ. Κάλλιστος.

Πρόεδρος τοῦ Συνεδρίου ἐξ ὀφφικίου ἦτο ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος. Ἀντιπρόεδρος ὁ Σεβ. Ἅγιου Φραγκίσκου κ. Κάλλιστος καὶ ὁ Θεοφ. Εὐκαρπίης κ. Μπογδάν, Γραμματεὺς δὲ ὁ Πανος Β. Λόκης, ὁ Αἰδ. Δ. Παπαντωνίου καὶ οἱ κ. κ. Β. Κωνσταντινίδης καὶ Γ. Κυριακόπουλος.

Παρὰ τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου ἀνεγνώσθη ἡ ἐκθεσις τῶν πεπραγμένων τῆς παρελθούσης τετραετίας καὶ προὐβλήθησαν εἰκόνας τῶν Ἱ. Ναῶν καὶ λοιπῶν κτιρίων τῶν Κοινοτήτων, προὐβλήθη κινηματογραφικὴ ταινία τῆς Προπ. Θεο-

λογικῆς Σχολῆς καὶ διενηργήθησαν αἱ ἐκλογαὶ Μελῶν. Α' τοῦ Ἀνωτάτου Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, ὡς ἰσονόμισθη τὸ Μικτὸν Συμβούλιον, Β' τοῦ Ἀνωτάτου Ἐκπαιδευτικοῦ Συμβουλίου καὶ τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων, Γ' τῆς Ἱεραποστολῆς καὶ Δ' τῆς Ἐξελεγκτικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.

Ὡς τόπος τῆς προσεχοῦς Κληρικολαϊκῆς Συνελεύσεως μετὰ μίαν διατίαν, ἐξελέγη ἡ Παροικία Φιλαδέλφειας, Πα.

— Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α —

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ἱ. Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν.

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 51 παραγρ. 2 τοῦ ἀναγκ. νόμου 2200)1940 καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ νόμου ὀριζόμενα προσόντα ὅπως καταλάβωσι τὴν κενὴν θέσιν δευτέρου ἐφημερίου τοῦ ἱ. ναοῦ Ἀγίου Ἰωάννου Προδρόμου (Μαραθῶνος). Ἴνα ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν αἰτήσιν μετὰ τῶν σχετικῶν πιστοποιητικῶν διὰ τὰ περαιτέρω. Ἐν Ἀθήναις τῆ 14 Μαρτίου 1940.

— Προκειμένου νὰ προσβῶμεν εἰς ἀνάθεξιν ὑποψηφίων πρὸς ἐκλογὴν ἐνὸς ἐφημερίου τοῦ ἐνταῦθα ἱεροῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Δημητρίου (Νέας Ἑλθετίας) καὶ τοῦ ἐν Αἰάντειῳ Σαλαμίνας ἱεροῦ ναοῦ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὰς κενὰς ταῦτα θέσεις, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικὰ αὐτῶν διὰ τὰ περαιτέρω. Ἐν Ἀθήναις τῆ 13ῃ Μαρτίου 1940.

† Ὁ Ἀθηνῶν Χρυσάνθος.

Ἱ. Μητρόπολις Ἀργολίδος.

Ἡ Ἱ. Μητρόπολις Ἀργολίδος καλεῖ τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ἀναγκ. νόμου 2200 1940 «περὶ ἱερῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων» ὀριζόμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης αὐτῆς τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικὰ ἔγγραφα, προκειμένου ν' ἀνακηρυχθῶσιν ὑποψήφιοι διὰ τὴν χηρεούσαν θέσιν ἐφημερίου τῆς ἐνορίας Γιαννουλείκων—Χονδαλείκων. Ἐν Ναυπλίῳ τῆ 24 Φεβρουαρίου 1940. † Ὁ Ἀργολίδος Ἰωάννης.

Ἱ. Μητρόπολις Μηθύμνης.

Κενώθησις τῆς ἐφημεριακῆς θέσεως Κοινότητος Ὑψηλομετώπου καλοῦμεν τοὺς ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπαιτούμενα προσόντα ὑποψηφίους, ὅπως ὑποβάλλωσι πάντα τὰ σχετικὰ τῶν ἔγγραφα εἰς τὴν Ἱ. Μητρόπολιν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς ἡμέρας. Ἐν Καλλονῇ τῆ 12 Μαρτίου 1940.

† Ὁ Μηθύμνης Διονύσιος.

Ἱ. Μητρόπολις Ἐδέσσης καὶ Πέλλης

Προκειμένου νὰ ἀνακηρύξωμεν ὑποψηφίους πρὸς πλήρωσιν κενῶν θέσεων τακτικῶν ἐφημερίων τῶν κάτωθι ἐνοριῶν 1) Βαλτοχωρίου, 2) Ἐλευθέρας 3) Λύκιους, 4) Μανθάλου 5) Παρθενίου, 6) Πετριάς, 7) Δουτροχωρίου τῆς Ἱεραῆς ἡμῶν Μητροπόλεως καλοῦμεν τοὺς βουλομένους μέχρι τέλους Μαρτίου ἔ. ἔ. ὅπως ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου 2200 παρ. 1 τοῦ ἄρθρ. 48 ἀπαιτούμενα πιστοποιητικὰ καὶ συμφώνως τῷ ἄρθρ. 47, § 3. Ἐν Ἐδέσσει τῆ 5 Μαρτίου 1940.

† Ὁ Ἐδέσσης καὶ Πέλλης Κωνσταντῖος.

Ἱ. Μητρόπολις Πολυανῆς καὶ Κιλικισίου.

Χηρεούσης τῆς ἐφημεριακῆς θέσεως τῆς ἐνορίας τοῦ ἁγ. Δημητρίου τῆς πόλεως Κιλίκης, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι ταύτην καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 46 παρ. 16 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2200)1940 νόμου ὀριζόμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς ἡμέρας ὑποβάλλωσιν εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Ἱεραῆς ἡμῶν Μητροπόλεως τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 48 προβλεπόμενα δικαιολογητικὰ ἔγγραφα. Ἐν Κιλίκῃ τῆ 5 Μαρτίου 1940. † Ὁ Πολυανῆς καὶ Κιλικισίου Κύριλλος.

Ἱ. Μητρόπολις Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας

Στερουμένης τῆς ἐνορίας Τουρλάδος τακτικοῦ ἐφημερίου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν θέσιν ταύτην καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα προσόντα, ἵνα ὑποβάλλωσιν ἡμῖν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης τὰ ὑπὸ τοῦ

ἄρθρου 48 τοῦ ἀναγκ. νόμου 2200 «περὶ ἱ. ναῶν καὶ ἐφημερίων» προβλεπόμενα πιστοποιητικὰ, προκειμένου μετὰ ταῦτα νὰ προσβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν τῶν ὑποψηφίων. Ἐν Αἰγίῳ τῆ 14 Φεβρουαρίου 1940. † Ὁ Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας Θεόκλητος.

Ἱ. Μητρόπολις Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὸ ἄρθρον 46 τοῦ ἀναγκ. νόμου 2200 «περὶ ἱερῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων» προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν χηρεούσαν θέσιν τακτικοῦ ἐφημερίου τῆς ἐνορίας 1) Σελεπιανῶν 2) Γελάντης καὶ 3) Ἀγίου Νικολάου Πετρίλου, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς ἡμέρας ὑποβάλλωσιν εἰς τὰ γραφεῖα μας τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 48 τοῦ αὐτοῦ νόμου ὀριζόμενα δικαιολογητικὰ ἔγγραφα τῶν προσόντων αὐτῶν προκειμένου ἵνα προσβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων διὰ τὰς ἄνω ἐνορίας. Ἐν Καρδίτῃ τῆ 4ῃ Μαρτίου 1940 † Ὁ Θεσσαλιώτιδος καὶ Φανῶν Ἰεζεκιήλ.

Ἱ. Μητρόπολις Φθιώτιδος

Χηρεούσης τῆς θέσεως τακτικοῦ ἐφημερίου τῆς ἐνορίας Πετρωτοῦ προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν ταύτην θέσιν καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου 2200 περὶ ἱ. ναῶν καὶ ἐφημερίων ὀριζόμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ἱ. Μητροπόλεως τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 48 τοῦ ἄνω νόμου προβλεπόμενα πιστοποιητικὰ. Ἐν Λαμίᾳ τῆ 4 Μαρτίου 1940 † Ὁ Φθιώτιδος Ἀμβρόσιος.

Ἱ. Μητρόπολις Διδυμοτείχου καὶ Ὀρεσιᾶδος

Συμφώνως πρὸς τὸν περὶ ἱ. ναῶν καὶ ἐφημερίων ἀν. νόμου 2200 1940 καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ σχετικὰ προσόντα πρὸς κατάληψιν τῶν ὀργανικῶν θέσεων τακτικῶν ἐφημερίων τῶν ἐνοριῶν: α' Ἀγίου Ἀθανασίου Διδυμοτείχου, προσόντα ἄρθρου 47, παραγρ. 1, ἔδαφ. 6', καὶ 6' τῶν χωρίων: 1) Κουφζόβου, 2) Πραγγίον, 3) Ἀσβεστάδες καὶ 4) Ἀμπελάκια, προσόντα ἔδαφ. 8' ἰδίων ἄρθρου καὶ παραγράφου, ὅπως ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ νομοθετημένα δικαιολογητικὰ, ἄρθρου 48. Ἐν Διδυμοτείχῳ τῆ 5ῃ Μαρτίου 1940 † Ὁ Διδυμοτείχου καὶ Ὀρεσιᾶδος Ἰωακείμ.

Ἱ. Μητρόπολις Μαντινείας καὶ Κυνουρίας

Συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 46 παραγρ. 2 τοῦ ἀναγκ. νόμου 2200) 1940 προκειμένου ν' ἀνακηρυχθῶσιν ὑποψήφιοι ἐφημερίου διὰ τὰ χηρεούσας ἐνορίας 1) Βαλτατοῦ 2) Ζευροαίτιοῦ, 3) Κουτσόφων, 4) Ἁγ. Αἰκατερίνης Λεωνιδίου 5) Μεσορράχης, 6) Πλατανακίου, 7) Σιταίνης, προσκαλοῦνται οἱ ἔχοντας τὰ νόμιμα καὶ κανονικὰ προσόντα καὶ ἐπιθυμοῦντες ἵνα ἱερατεύωσιν ἐν αὐταῖς, ὅπως μέχρι τῆς 31ης Μαρτίου ἔ. ἔ. τὸ βραδύτερον ὑποβάλλωσιν ἡμῖν δι' αἰτήσεώς των τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 48 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικὰ. Ἐν Τριπόλει τῆ 22 Φεβρουαρίου 1940 † Ὁ Μαντινείας καὶ Κυνουρίας Γερμανός.

Ἱ. Ἐπισκοπὴ Ἀρκαδίας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου καὶ 48 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2200)40 ἀναγκαστικοῦ νόμου «περὶ ἱερῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων», προσκαλοῦμεν πάντας τοὺς βουλομένους νὰ ὑποβάλλωσι, μέχρι τῆς 23ης Ἀπριλίου 1940, πρὸς ἡμᾶς τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 48 τοῦ ὑπ' ἀρ. 2200)1940 ἀναγκαστικοῦ νόμου, ἀναφερόμενα δικαιολογητικὰ, διὰ τὴν χηρεούσαν θέσιν τακτικοῦ ἐφημερίου τῆς καθ' ἡμᾶς ἐνορίας Πόμπιας Κυνουρίας. Ἐν Ἀγίοις Δέκα τῆ 7 Φεβρουαρίου 1940 † Ὁ Ἀρκαδίας Βασίλειος.

Ἐπανόρθωσις

Ἐκ τῆς ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 4 φύλλῳ τῆς «Ἐκκλησίας» καὶ ἀπὸ 16 π. μηνὸς δημοσιεύσεως προκηρύξεως τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Φλωρίνης περὶ ἐκλογῆς ἐφημερίων ἐκ παραδρομῆς παρελήφθη ἡ ἐνορία Μεσοβουνίου.

Ἐμδάσματα καὶ συνδρομαὶ ὑπὲρ τοῦ Δελτίου ἀπευθύνονται διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς εἰς τὸν Διαχειριστὴν κ. Ν. Σταθόπουλον, ὁποῖθεν αὐτῆς σημειουμένου τοῦ σκοποῦ δι' ἐν ἀποστείλεται.

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ: Π. Σ. ΜΑΝΩΛΕΥΣΗΣ

Τύποις «Φοῖνικος» ὁδὸς Ἀσωννάτου, 4.—Τηλ. 45-229